

bedst deraf, at samme ifølge Motiverne ikke fandt sig foranlediget til at henvende sig til nogen religiøs eller kirkelig Autoritet, men til Magistraten i Kjøbenhavn, ligesom det ogsaa her i Salen er blevet yttret af den ærede Cultusminister, at det ikke har været med ham, men med Indenrigsministeren, at der fra Justitsministerens Side er corresponderet i Anledning af denne Lov. Jeg troer altsaa, at Thinget aldeles trostigt kan slutte sig til den Erkjendelse og Opfattelse af Grundloven, som har ledet Justitsministeriet til at foreslægge nærværende Lovudkast. Jeg skulde idetmindste ansee det for meget ufandsynligt efter Alt, hvad der idag er blevet yttret, at Nogen endnu er af den Formening, at det skulde være hævet over al Tvivl, at § 84 i Grundloven maatte medføre en ueblig Ophævelse af de her omhandlede Indfrænkninger. Flere Rigsdagsmænd, og navnlig den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) have viist, hvilke praktiske Vanskeligheder det kunde medføre, dersom man nu lod Loven falde bort, og ikke lod den komme til videre Behandling. Jeg troer virkelig, at disse praktiske Vanskeligheder ere sande, og at de navnlig langt overgaae de praktiske Vanskeligheder, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te District (Jespersen) faae i Anden, og som vilde have deres Grund i urigtige Fortolkninger af Grundlovens Bud hos svaghovedede Politimestere eller hos jødiske eller andre Rejsende. Vanskeligheder af den Natur og Oprindelse har dette Thing eller Rigsdagen i det Hele hverken Kald eller Gyne til at forebygge. Jeg skal endnu blot udhæve som en Synderlighed, at der netop fra den Side, fra hvilken Lovudkastets Grundlovs-mæssighed er bleven angrebet, ere fremkomne Ytringer, som just ikke udgaae fra nogen skarp eller streng Opfattelse af Bestemmelser i Grundloven, som ere fuldt saa vigtige og nok saa klare som den, hvormed der her er Tale. Jeg sigter herved nærmest til nogle Ytringer fra den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 5te District (Rottwitt). Naar den nævnte Rigsdagsmand nemlig bemærkede, at Loven

vel kunde komme for i Landsthinget, selv efterat den var forkastet eller ikke fremmet her i Folkethinget, saa er det en Mening, som vistnok er i Strid med Tanken i Grundlovens § 56, og endnu mere bestemt er det en Misforstaaelse, naar den samme ærede Rigsdagsmand yttrede sig for, at Grundlovs-Bestemmelser kunde forandres med $\frac{2}{3}$ Stemmer, da dette er i ligefrem Strid med Grundlovens § 100.

Rottwitt: Maa jeg gjøre en Berigtigelse?

Formanden: Er det kun en Berigtigelse?

Rottwitt: Ja!

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Rottwitt: Det er aldeles rigtigt, at den Ytring, jeg brugte om $\frac{2}{3}$ Stemmer, er en Misforstaaelse; jeg sigtede til § 100 i Grundloven, til den mere langsomme Behandling, som en Grundlovs-Bestemmelse skal være undergiven; men derimod kan jeg ikke erkjende, at mine Ytringer med Hensyn til Landsthinget ere i Strid med § 56; thi der staaer, at, naar et Lovforslag bliver forkastet af et af Thingene, kan det ikke oftere foretages af samme Thing i samme Samling.

Hall: Maafee jeg maa tillade mig den Bemærkning, at det heller ikke var min Mening, at den ærede Rigsdagsmands Ytring var i Strid med Ordene i § 56, men vel derimod med den naturlige Mening og Consequents af denne Paragraph; thi, naar et Lovforslag ikke kan bringes yderligere for det samme Thing, saa følger deraf, at det ikke kan blive til Lov.

Rettelser.

Nr. 35. Pag. 547 l. 7. f. o.: „søttente“ læs „uforsjente“.
— — — — — l. 15 f. o.: „sin Grund“ læs: „sin mindre gode og smukke Grund“.